

Иван Вазов
Мъката му

„Най-унизителното време през моя живот беше, когато Съглашението поиска да отстъпим незабавно и безусловно Македония...“

(Из разговорите на крал Петра с италианския депутат Касолати)

Така, честни кралю: крадений имот
от алчния влхва мъчно се повръща.
Истина е вечна: забранений плод
с по-голяма сладост се яде, поглъща.

Така, честни кралю: грабеж не е срам –
срам е да повърнеш назад своята плячка,
тигърът се въси, щом му искат там
жертвата да пусне, що с нокте си мачка.

Правда, чест и право – знай ли що са те
за лакома пища търбух ненаситен?
Охотата с нея по-силно расте
и у ястреб хищен, и у чакал скитен.

Лакомо нахлухте в чуждото тогаз,
лакоми омахте и до сетний час!
Педица земица не върна от нашта,
днес изгуби своята – съдбата ти плаща.

Декември 1915 г.

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Калина Григорова и Мартин Митов, октомври-декември 1999

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/4946>]